

Ferenczfi János

Ahogy a szív megáll

Tiszta az égbolt, a fény ragyog.
Ruhátlan vén fák közt csend vagyok.

Elült a vihar is legbelül,
Nem vagyok, úgy vagyok egyedül.

Hideg lesz, mire a nap leszáll.
Ölelj úgy, ahogy a szív megáll!

Tiszta az égbolt, a fény ragyog.
Ruhátlan fákon a lomb vagyok.

Reggel

Hátrafelé tűnnek a fák,
Elenyésznek.
Érzéseim szürkék, kuszák,
Nem egészek.

Szélkavarta hó hull sárba,
Híg latyakba,
Emlékekből józanodok
Undorodva.

Varjak szállnak ködből-ködbe,
Egyre többen.
Nyitott szárnyal földre hullnak
Eltűnőben.

Szerda hétszer

Szerda,
Hetente hétszer.
Induló?
Nem.
Érkező
Sem...
Lélegző.
Nem
Létező.
Kedvtelen.
Ünneptelen.
Álomtalan.
Nyomtalan.

Bársony képzelet

Az elmémben sok szép fotel lebeg:
Az otthon illata, ó bársony képzelet!
De törtem én, a gránit megreped.

A törvény jó, mert jó,
De helytelenre helytelent feleltem,
S a szív kárpítja végig meghasadt.